

ning hos ham overfor den stundesløse og opjagede Storstadsvrimmel, der i hans Øjne jaskede Livet hen som en dum Fastelavnsspøg. Om det saa var denne uskyldige Munterhed i Anledning af Snevejret, vakte den hans Forargelse. Saadan noget Pjankeri! Hvad kunde man stille op med den Slags Mennesker?

Den Opsigt, han havde vakt i Byen, og det Tilløb, som der var til hans Møder, lod han sig ikke skuffe af. Det kunde ikke være for at vække den Slags Spektakel, at Gud Herren havde kaldt ham hertil. Næsten daglig fik han forskruede Breve fra Folk, der udbad sig hans Haandskrift eller en Haarlok, eller som forsikrede ham, at han var en ny Messias. Forleden havde han haft Besøg af en ung Modelaps med Sølvknap paa Stokken, der forestillede sig som Digter og med et modbydeligt urent Smil takkede ham for hans Taler. I sit Raseri havde han sat Fyren paa Døren. Intet nedslog ham mere end dette Paahæng, han havde faaet af selvstruttende Narre, der gjorde sig interessante med offentlige Erklæringer om, at de højmodigt havde taget den gamle Gud til Naade igen. Hvad var der at stille op med den Slags Folk? Selv Jørgen Berg, som han dog havde haabet noget paa, var kun bleven ham til Skuffelse. Han havde nylig haft en Samtale med ham og var kommen til den Overbevisning, at han havde været Gud nærmere, dengang han frækt trodsede